Mărturii şi consideraţii asupra mentalităţii

U N G U R I L O R

Romanian Historical Studies
1998

Mărturii şi considerații asupra MENTALITĂȚII UNGURILOR

Pentru a-i cunoaşte mai bine, redăm:

1. Scrisoare adresată Dir. Europei Libere de dl Gheorghe Olteanu în 31.12.1989

2. "Spovedania unui ungur", articol al dlui Dr. Ioan Teodor Stan, "spovedanie" luată din cartea "Un om pentru Tg. Mureş", apărută în Fundația Culturală "Vasile Netea", 1995.

3. Cu o completăre din "Ungaria revizionistă" de S. Fenyes, apărută în 1935, carte pentru care Fenyes a fost expulzat din Ungaria.

O scrisdoare a dlui Gheorghe Olteanu către postul de radio Europa Liberă

31.12.1989

Stimate domnule Director,

Meritele postului de radio "Europa Liberă" în luptă pentru cauza românească sunt imense şi incontestabile. Imi vine cu atât mai greu să vă scriu această scrisoare care priveşte critic un aspect al comentariilor acestui post de radio, şi anume cel referitor la problema Ardealului în general şi cea maghiară în special. Adevărul trebue spus, sunt convins, întotdeauna, indiferent de conjunctură sau considerente tactice.

Eu am trăit aproape întreaga mea viată în inima Secuimii din Ardeal. Vorbind din copilărie limba maghiară, le-am citit poeţii, scriitorii şi istoricii, le cunosc cântecele, dansurile şi obiceiurile, am studiat doi ani la o facultate maghiară, am nenumărate cunoştinţe şi câţiva prieteni maghiari în Ardeal şi în Ungaria cu care mai păstrez şi astăzi o legătura. In epoca comunistă am trăit în "Regiunea Autonomă Maghiară" chiar în acelaş oraş cu "tov." Karoly Kiraly în perioada când era prim-secretar al judeţului Covasna, aflându-mă în permanent contact direct cu populaţia maghiară. Amintesc toate acestea pentru a sublinia faptul că părerile pe care le formulez în această privintă sunt con-cluziile unei vieţi, a

cunoaşterii din interior a problemei. Cred că pot afirma că cunosc cu adevărat mentalitatea maghiară şi ştiu să interpretez multitudinea de aspecte şi nuanţe prin care se manifestă.

De aceea aş dori să analizez, în lumina acestei experienţe o anumită situaţie şi să propun unele soluţii în consecintă.

Aflat de câţiva ani în exil, am fost confruntat cu o propagandă maghiară anti-românească de o intensitate şi consecvenţă, diversitate şi penetrabilitate excepţională în întreaga lume, şi pe care am putut-o urmări, mai ales în R.F.Germană. Sub pretextul luptei anticeauşiste, această propagadă a imprimat permanent în conştiinţa străinătăţii imaginea unui popor român laş, idiot şi şovin, şi a unei minorităţi maghiare eroice, în luptă disperată pentru a nu fi desnaţionalizată. Exemplul mereu repetat pentru a evidenţia această situaţie era Nadia Comănici, care n'ar fi în realitate, decât Anna Kemenes. Pe linia perfidei consecvenţe cu care ni se altera chipul, până şi marii noştri domnitori Mircea cel Bătrân, Stefan cel Mare, sau Mihai Viteazul, erau calificaţi drept şefi de trib. De aceea, momentul şi modul chiar în care a reacţionat străinătatea la planul de distrugere a satelor din România, a corespuns imaginii ce ni s'a creat şi care mie mi-a lăsat un gust extrem de amar. De ani şi ani, Bucureştiul, capitala unei ţări europene, era sistematic distrusă, o serie de sate româneşti dispăruseră de pe faţa pământului fără ca străinătatea să reacţioneze. Numai când a apărut spectrul distrugerii şi al unor sate ungureşti sau germane, un strigăt de indignare a cutremurat Europa: **"rădăcinile Europei sînt în pericol"**. Noi românii, autohtonii spaţiului carpato-dunărean, nu reprezentam, până în acel moment, vreun interes.

Televiziunea germană a permis in acea perioadă difu-

zarea unui film anonim, realizat de un **"amator"**, a cărui naţionalitate vă rog s'o concluzionaţi singur, din moment ce el prezenta ca un sat unguresc distrus centrul unui oraş luat din depărtare, cu blocuri până la 8 etaje, iar în final îi înfăţişa, ca profitori ai acestei politici, pe aşa zişii români, filmând în realitate un grup de ţigani lăieţi.

Când în Noembrie 1988 dl Lindlau s'a dus în România pentru a cerceta la faţa locului situaţia (cerând deplină libertate de mişcare), şi s'a întors afirmând că n'a găsit niciun singur sat unguresc sau german distrus, ci numai sate româneşti, prezentatorul emisiunii, Fritz Pleitgen, pus în situaţia penibilă de a explica neconcordanţa cu toate cele difuzate anterior, a afirmat, fără să clipească, următoarele: ***"eu ştiu că cele relatate de Lindlau vor crea confuzie în legătură cu emisiunile noastre*** **anterioare, dar chiar astăzi am aflat că la graniţa româno-maghiară mor împuşcaţi în fiecare zi sute de oameni."**

Am constata cu durere şi revoltă lipsa aproape totală de reacţii care să restabilească adevărul din partea personalităţilor româneşti din exil sau a "Europei Libere". Am trimis revistei "Spiegel", care a publicat articole incalificabile la adresa poporului român, scrisori care au ajuns desigur la coşul de gunoi. Spre marea mea desamăgire însă, nici cele trimise postului D-Voastră de radio n'au avut o soartă mai bună. Se pare că orice mijloc de luptă anti-ceauşistă, chiar dacă implică denigrarea poporului român însuşi, e binevenită. Cum să mă mai mir atunci că în ultimele zile, (în timpul revoluţiei din 1989), referindu-se la evenimentele din România, comentatorii germani spun **"Temesvar"** şi nu **"Temesburg"** sau **"Timişoara"**, afirmând, (deşi românii alcătuiesc 2/3 din populaţia sa), că ar fi un oraş maghiar. Si asta cu toate că se

ştia din primele zile că 80% din victime au fost români.

Cum să mă mai mir că păstorul Tökes e prezentat ca cel mai proeminent şi cunoscut dizident din România? Probabil datorită faptului că în timp ce dânsul putea da oricând interviuri televiziunii maghiare (reluate în Germania), de Doamna Cornea, sau alţi disidenţi români, nu se putea apropia nici pasărea. Pentru comentatorii germani numele doamnei Cornea, Mircea Dinescu sau Dumitru Mazilu nu înseamnă nimic.

Cum să mă mai mire comentariul televiziunii germane care afirma: ***"In sfârşit, scânteia luptei împotriva dictaturii a trecut de la minoritatea maghiuară şi la români."***!?

Ce au întreprins personalităţile exilului românesc sau Europa Liberă pentru a impune în conştiinţa lumii lupta românilor cu arma în mână până în 1959 în munţii tării împotriva comunismului? Alţii şi-ar fi făcut de mult, din acest fapt, un titlui de glorie nepieritor. De ce nu ştie nimeni nimic despre intelectualitatea noastră exterminată sau exilată, despre nesfârşitul martiriu al adevăraţilor noştri preoţi, despre jertfele ce au urmat grevei din Valea Jiului sau revoltei de la Braşov, despre sutele de mii de oponenţi din lagărele de exterminare comuniste?

M'am întrebat, cum este posibil ca fostul director al postului D-Voastră de radio, Dl Nestor Rateş, cu ocazia unui interviu luat Dlui Szuros, preşedintele parlamentului maghiar, să permită acestuia, fără a-i replica cu un singur cuvânt, să acrediteze ideea că Ungaria nu poate ignora ameninţarea din partea României, deoarece *"e un fapt istoric că Românii au ocupat de două ori în acest secol Budapesta."* Cu alte cuvinte, agresivitatea românească, tendinţa lor de expansiune, ar fi cauzat aceste fapte istorice, şi nu atacul armatelor

maghiare în 1919, încercând să reocupe cu forţa Ardealul, sau în al doilea război mondial ocuparea Budapestei n'ar fi fost implacabila consecinţă a iresponsabilităţii germane şi a genocidului sistematic al **"aliaţilor"** lor maghiari în Ardealul de Nord, ocupat în urma Dictatului de la Viena.

Punctul culminant însă al impertinenţei perfide îl atinge acest reprezentant al unui guvern maghiar care oficial afirmă că Ungaria nu are nicio pretenţie teritorială faţă de România, în momentul când afirmă că cea mai bună soluţie pentru Ardeal ar fi autonomia sa. Pentru Dl Szuros nici 1 Decembrie 1918, nici dreptul la autodeterminare al românilor ardeleni, la care s'au raliat răspicat şi minoritatea germană, ruteană şi a evreilor din aceste teritorii, n'au existat, el ignorându-le cu seninătate. Dar cum de le-a putut accepta Dl Rateş? Nu era de datoria lui să apere poziţia României?

O asemenea ignoranţă din partea directorului unui post de radio românesc e inimaginabilă, dar nu cred că asta ar fi adevărata cauză. Sunt mai degrabă înclinat a crede că în această problemă pentru angajaţii Europei Libere este un cuvânt de ordine care tinde la nivelarea oricăror asperităţi, ocolirea şi ignorarea oricăror contradicţii şi accentuarea a numai ceeace este comun, care să ducă la înfrăţire cu orice preţ, etc.

Cu ocazia uneia din călătoriile mele în ţară, la graniţa română am avut nefericirea să asist de aproape la momentul predării de către grănicerii maghiari în mâinile Securităţii române a doi fugari români, un tânăr şi o tânără de vreo 17-18 ani, care reuşisesră să se refugieze în Ungaria. Ulterior am aflat că erau returnaţi numai românii care nu ştiau maghiara. Numărul oficial recunoscut al celor predaţi Securităţii române fiind, acum un an, de 1.500. Nu insist asupra soartei ce-i

aşteaptă pe aceştia.

M'am întrebat îndurerat, unde a rămas în corul acesta unanim de apreciere, laudă şi recunoştinţă (pe care n'am de gând să-l contest), vocea care să ceară în numele drepturilor omului tratament egal, nediscriminatoriu, indiferent de naţionalitate şi de cunoaşterea sau nu a unei limbi? De ce nu se poate spune întregul adevăr, chiar dacă el turbură puritatea imaginii?

Pe data de 25 Decembrie 1989, Dl Hurezeanu, luând ca punct de plecare un interviu dat unui reporter maghiar de către tov. Karoly Kiraly, ne cerea nouă Românilor să nu uităm rolul imens al acestuia în lupta pentru dreptate în România. Cunoscându-l personal pe tov. Kiraly, urmărindu-i pe viu activitatea în perioada când era prim-secretar la Sfântul Gheorghe, nefiindu-mi străine nici împrejurările în care a trebuit să renunţe la acest post, am telefonat D-lui Hurezeanu pentru a-i pune câteva întrebări şi a-i da nişte informaţii. Reacţia dânsului a fost fără echivoc: mi-a închis telefonul în nas pe motiv că înafară de bârfă n'aş avea nimic de comunicat.

Ei bine, d-le Director, nu atât în revolta, cât în tristeţea care m'a cuprins, mi-am adus aminte că aceeaşi atitudine, aceeaşi voită orbire a caracterizat politica comunistă până în ultimii ani. Si comuniştii au ocolit realităţile dureroase în problema maghiară, şi ei au falsificat istoria oriunde ea ar fi putut leza sentimentele **"poporului frate"** maghiar, făcând nenumărate concesii numai de dragul liniştei. Cu ani în urmă, o cunoştinţă maghiară mă întreba şi se întreba pe sine însuşi bănuitor, oare ce urmăreşte Ceauşescu cu toate aceste concesii ?

Astăzi ştim că Ceauşescu n'a obţinut **"înfrăţirea"**, şi

că în ultimii ani, după publicarea de către Academia Maghiară a celor 3 volume privind istoria Transilvaniei, el a întors foaia. Dar contrar tuturor strigătelor de revoltă şi ajutor care au umplut lumea, nici directorii de întreprinderi, de şcoli, de spitale, etc. sau prim-secretarii maghiari nu şi-au pierdut posturile. Singurii care au fost îndepărtaţi, de teama unor defecţiuni, au fost cei din cadrele de conducerte ale Securităţii. Nu pot să uit stupefierea cu care constata de curând această realitate chiar un maghiar venit din Ungaria, unde toată lumea ştia că în România nici un ungur nu mai poate ocupa vreun post de conducere.

In privinţa situaţiei deplorabile a culturii maghiare, poate afirma cineva că cea a culturii române ar fi mai bună după decenii de vulgarizare?

In ce priveşte **"Discriminarea"** atât de des deplânsă de redactorii Europei Libere, eu i-aş întreba dacă au trăit vreodată şi ştiu ce înseamnă a fi discriminat ca român, subliniez ca **român în propria ţară?**

Comuniştii, care de dragul **"armoniei şi frăţiei"** au permis această aberaţie, şi atâţia români care au avut **"fericirea"** să cunoască Regiunea Autonomă Maghiară, sau apoi judeţele Hărghita şi Covasna (sub conducerea chiar a tov. Kiraly), o ştiu foarte bine.

Imi permit să pun câteva întrebări dlui Hurezeanu, deşi sunt cât se poate de conştient că legendele sfidează adesea adevărul incomod:

- Stie dl Hurezeanu că pe vremea tov. Kiraly o serie întreagă de profesori români excepţionali, de la Liceul Nr. 1 din Sf. Gheorghe, au trebuit să plece pentru a face loc profesorilor maghiari astfel încât, la un moment dat, până şi limba română le era predată copiilor români de către aceştia?

- Stie dl Hurezeanu că în Regiunea Autonomă Maghiară se susținea că limba engleză nu poate fi învățată corect dacă nu cunoşti limba maghiară, aşa încât o profesoară de limba engleză le cerea elevilor, desigur **"benevol"**, să vină după amiaza la ora de limba maghiară, ceea ce unii naivi au şi facut-o ?

- Stie dl Hurezeranu ce înseamnă, român fiind şi neştiind limba maghiară, să fi tratat ca om de categoria II-a nu numai în magazine şi instituții, dar chiar şi în spitale? Sper să-şi poată imagina atmosfera, când unii medici îşi permniteau nu numai să scrie foile de observație în limba maghiară, dar să şi maghiarizeze numele româneşti dintr`un condei ?

- Stie dl Hurezeanu că tov Kiraly, comunist convins până astăzi, a înconjurat catedrala română neterminată din Sfântul Gheorghe, transformată în depozit de legume, cu blocuri de locuințe construite pe terenul aparținând parohiei ortodoxe?

- Stie dl Hurezeanu că până şi astăzi nenumărate instituții şi blocuri de locuințe, construite pe vremea tov. Kiraly poartă, cu totul **"întâmplător"**, exact cele trei culori: roşu, alb şi verde?

- Pentru a realiza atmosfera, îşi poate imagina dl Hurezeanu că preoții catolici interzic credincioşilor lor din sate româneşti maghiarizate cu forța în 1940, să asiste la înmormântarea rudelor lor ortodoxe?

- Sau că cei care ar fi dorit să revină la ortodoxism au fost amenințați că vor fi spânzurați de limbă atunci când Ungurii vor reocupa Ardealul?

S`ar putea întâmpla ca toate acestea să nu fie pentru Domnia Sa decât **"bârfă"**. Ar fi bine totuşi să cerceteze singur, comparând următoarele:

- data la care tov. Kiraly a divorțat (fapt, după cum se ştie, incompatibil cu înaltele funcții de partid), cu cea a demiterii sale, precum şi cu data la care, după cele de mai sus, a trecut în opoziție ca exponent al intereselor maghiare.

Doamna Dukas Anna, actriță şi fostă directoare a teatrului maghiar din Sfântu-Gheorghe, trăind astăzi în Canada, precum şi tov. Ion Gheorghe Maurer, (camarad la vânătorile de la Telişoara), ar putea, cred eu, oferi nenumărate amănunte din acea perioadă. L-aş ruga pe dl Hurezeanu să mediteze puțin asupra numărului de zile petrecute vreodată în închisoare, precum şi asupra posturilor de director ocupate, în continuare, de către idolul său, comparând aceste date cu tratamentul aplicat dizidenților români de acelaş regim şi să tragă singur concluziile.

In ceea ce mă priveşte, D-le Director, tare mă tem că datorită ignoranței, propagandei intense preluată necritic de către mulți români, a presiunilor externe, precum şi datorită dorinței de conciliere rapidă, Bucureştiul poate repeta greşelile trecutului. Primul pas ar fi o formă sau alta de autonomie maghiară administrativă în Ardeal, ca expresie a tendinței izolaționiste. Acest fapt, ca orice istorie care se repetă, s'ar putea să ne coste foarte mult, pentru că această tendință, spre deosebire de cea germană, izvoreşte dintr'o altă mentalitate. Eu o cunosc foarte bine şi mă simt dator să o descriu, oricât de neplăcut sau incredibil vi s'ar părea.

Maghiarii sunt ceea ce sunt, nu prin origine etnică extrem de diversă, ca şi alte popoare europene, (inclusiv românii), ci prin mentalitatea lor. Una din coordonatele esențiale ale acestei mentalități este conştiința superiorității lor indiscutabile, însuflate din fragedă pruncie, din nefericire

împreună cu un dispreț suveran, dus până la ură, față de tot ce este românesc. Insăși predilecția folosirii peiorativului **"ola"** (de preferință **'büdös ola'** - valah puturos), nu e etimologică ('ola' de la valah), ci se datorește faptului că pronunția e foarte aproape de **'alà'**, (dedesubt, inferior).

Experiența vieții petrecută printre maghiari m'a învățat că, din păcate, marea majoritate a familiilor maghiare își educă copiii în acest spirit, deși puțini o vor recunoaște deschis. De aceea, pentru un maghiar (spre deosebire de germani), învățarea șau cunoașterea limbii române e resimțită ca un fel de rușine, ca o ofensă.

Bineînțeles, nici ei nu cred că aproape două milioane de maghiari astfel educați și în posesia drepturilor de până acum, ar putea fi în pericol să-și piardă identitatea în contact cu o altă cultură. De altfel, nici o cultură solidă, sănătoasă și conștientă de sine, nu se teme de contact cu alte culturi, ea asimilând doar ce i se potrivește, astfel îmbogățindu-se.
Tendința de izolare nu vine din teama, ci din dispreț, și asta, deși unii **"specialiști"** în folclor veniți din Ardeal, au prelucrat în Ungaria o serie întreagă de ritmuri, melodii și dansuri românești, stilizându-le un pic și prezentându-le în întreaga lume ca redescoperirea unor vechi rădăcini maghiare. Acestea, precum și prezentarea chiar a "ciocârliei" în Ungaria ca "maghiar pacsirta - privighetoarea maghiară - eu nu le pot numi altfel decât furt și mă întreb mereu, când se vor trezi românii, ori cât de bogat ar fi folclorul românesc, să protesteze împotriva acestor practici.

Caracteristic e și modul de a simți, de a gândi și de a reacționa ce izvorește din această mentalitate. Profund convinși de superioritatea a tot ce este unguresc, orice eveniment politic, cultural sau științific deosebit, orice nouă personalitate

apărută pe scena lumii, trebue să fie și i se atribuie într'o formă sau alta, printr'un imperios consens, o origine maghiară. Crearea acestor legende a fost și este o contantă a vieții ungurești. Pentru cine nu a trăit mereu acest fenomen, el poate apare hilar și absurd, dar pentru majoritatea maghiarilor el este natural.

Tendința izolaționistă însă e dictată și de dorința de a constitui un nucleu de concentrare a energiilor pentru adevărata și **"sfânta"** cauză, negată încă oficial, desigur, din motive tactice, cea a Ardealului însuși.

Rugați-l vă rog pe dl Hurezeanu să vă enumere, câți maghiari cunoaște dânsul care recunosc deschis că Ardealul aparține de drept României? Eu nu cunosc nici unul care să nu considere că Ardealul a fost și trebue să redevină maghiar.

Despre declarațiile oficiale mi-am spus părerea și nu cred că mă poate convinge cineva că guvernul maghiar e cu totul străin de publicarea faimoaselor volume de Istoria Transilvaniei, editate de Academia de Stiințe din Budapesta în 1987, în care noi suntem prezentati ca venetici, înfiltrați în Ardeal după ce el era de mult unguresc, înmulțindu-ne ca iepurii la adăpost, în timp ce maghiarii mureau pentru apărarea lui; în care Stefan cel Mare sau Vlad Tepeș n'au fost decât niște intriganți, singur Ardealul păstrându-și suzeranitatea, princi-patele române fiind de fapt pașalâcuri. O Academie care se pretează să ignore, să ocolească sau să falsifice datele ce nu se potrivesc tezei propuse, n'o face desigur din motive știin-țifice. Si mai ales n'o face fără binecuvântarea **"factorilor de răspundere politică"**.

Cunoaște dl Hurezeanu vreun maghiar care să se îndoiască de nesdruncinatul fundament științific al acestor **"istorii"?** Toți maghiarii cu care am abordat până acum pro-

blema, s'au arătat foarte convinşi ca **"nici o virgulă"** nu va putea fi schimbată în ele.

Stimate domnule Director, în pofida aparenţelor, eu însumi sunt convins că o reconciliere între români şi maghiari e mai mult decât necesară, şi că timpul pentru a pune bazele ei a venit. Reconcilierea însă nu poate avea loc decât pe baza respectului reciproc, care, la rândul său, n'ar rămâne decât o formulă goală dacă n'am avea integritatea şi puterea morală să ne spunem unii altora adevărul în faţă. Nu acuzându-ne, ci asumându-ne responsabilitatea istoriei.

Noi, Românii, nu văd de ce n'am avea puterea morală să ne asumăm răspunderea faptelor noastre din trecut faţă de alţii şi faţă de noi înşine, inclusiv epoca comunistă, fără de care nu putem aspira la respect. Dar condiţiile realizării respectului reciproc nu depind numai de noi. Mâna pe care noi o întindem şi care trebue să fie curată, e esenţial să i se răspunda la fel.

Prima condiţie indispensabilă ar fi renuţarea la propaganda agresivă şi denigratoare. Pentru a-i substrage baza, cred că ar fi indicat alcătuirea de grupe de istorici români şi maghiari, competenţi şi integri, din Ardeal, care să scrie istoria pe baza tuturor datelor cunoscute şi fundate, fără a exclude expunerea părerii personale, în caz de neconcordantă. Ar fi, desigur, foarte utilă elucidarea comună şi competentă, pe baza tuturor datelor controlabile a vieţii minorităţilor din România, analizată pe perioade, comparativ cu cea a populaţiei româneşti.

Ar trebui publicate numele tuturor dizidenţilor de orice naţionalitate, cu date exacte ale activităţii lor şi a consecinţelor ce au avut de suferit.

De asemenea, numele tuturor celor care s'au declarat

români, românizându-se, aşa cum susţine cu insistentă propaganda maghiară în întreaga lume. Eu nu cunosc până acum decât exemplul, evident fals, al Nadiei Comaneci, dar ar fi extrem de interesant de aflat numărul şi motivele maghiarilor care au fost crescuţi în conştiinţa superiorităţii lor, şi s'au putut **"degrada"**, românizându-se. Si asta, spre deosebire de imensul număr de şvabi, slovaci, croaţi, români, evrei, etc. care maghiarizându-se, sunt **"mândri"** de a se fi **"înobilat"**.

A doua condiţie ar fi, aşa cum spuneam, asumarea nu numai de către noi, a responsabilităţii istoriei. Istoricii maghiari în primul rând, scriitorii şi personalităţile, dar şi toţi aceia care au trăit evenimentele, trebue să aibă şi curajul să spună ei înşişi adevărul despre perioada 1940-1944 şi despre cele săvârşite în Ardealul de Nord în această perioadă. Numai punând capăt tăcerii, ocolirii, falsificării, minimalizării sau negării faptelor, se pot închide rănile şi vor putea copiii de acum şi generaţiile viitoare să-şi formeze o altă mentalitate. Pentru că numai adevărul o poate face, oricât ar fi de dureros.

Reconcilierea nu se poate face prin apeluri venite de sus, oricât de frumoase şi de bine intenţionate ar fi ele. Ea nu poate fi decât un proces lent, natural, crescut dintr'un adevăr spus, acceptat şi trăit în întregime, singurul care poate rupe cercul vicios al unei educaţii şi mentalităţi sortite să despartă, nu să unească.

Puţine colţuri ale lumii au fost binecuvântate cu atâtea frumuseţi şi bunuri ca Tara Ardealului. De aceea mulţi au vrut şi ar vrea s'o stăpânească, şi mult prea multe lacrimi şi sânge au curs în numele ei. E timpul ca toţi aceia care au avut norocul de a o numi ca patrie, indiferent în ce limbă, să-i sfinţească împreună pământul. Din nefericire însă mult

prea puțini își dau seama că nu sângele ce le curge în vine este ceea ce-i desparte.

In încheierea acestui subiect aş mai sublinia un fapt:

Dacă efectele poziției unui ziar sunt, prin natura răspândirii sale, limitate, responsabilitatea unui post de radio ca Europa Liberă, ascultat de milioane de oameni, e uriaşă. Mai ales că abordează teme ce privesc inima şi sufletul țării şi care sunt, din păcate, superficial cunoscute mai ales de către ne-ardeleni. Fără o informare deschisă şi competentă, fără spirit critic, poziția postului Dvs de radio în această problemă ar putea şi ea contribui la luarea unor hotărîri nefericite la Bucureşti. Nu de izolări în cadrul Ardealului e nevoie, pentru că efectul ar fi exact contrariul, anume o insuportabilă creştere a tensiunilor naționale.

Trecând la un alt subiect, aş mai avea o propunere:

Regenerarea după această cumplită degradare morală a epocii comuniste în general şi ceauşiste în special, o poate realiza numai purificarea prin adevăr. Ca mijloace de confruntare perpetuă cu el, împiedecând uitarea, cred că se impune înființarea unui muzeu al ruşinii în localul muzeului partidului. Pe pereții săi aş expune cele mai caracteristice exemple ale cultului personalității, purtând iscăliturile celor prostituați, precum şi infinitele minciuni, legi, măsuri aberante, etc., iar alături, paralel, să fie însemnat adevărul sec şi dureros.

In fiecare sală aş prezenta nu numai poze, ci şi ecrane cu insuportabilele filme triumfaliste, în care un popor întreg adus în stare de sclavie, era osândit să participe. Cum altfel ar putea înțelege generațiile viitoare ultimul stadiu al sclaviei, cel în care sclavul ajunge să se prosterneze la picioarele călăului său, ridicându-l în slăvi ?

Săli speciale însă aş rezerva şi tuturor aprecierilor elogioase, cadourilor, ordinelor şi decorațiilor oferite de către guvernele, personalitățile şi instituțiile străine, elogii care sunt tot atâtea palme date poporului român în numele unor interese obtuze de neiertat.

In procesul izbucnit atât de irezistibil de redobândire a demnității umane, un astfel de muzeu ni s'ar adresa fiecăruia dintre noi, reamintindu-ne responsabilitatea ce ne-a revenit sau ne revine.

O ultimă propunere ar privi drapelul României. Cred că până la reinstaurarea monarhiei, în locul stemei care a dispărut, ar trebui pus capul sau silueta unui zimbru. Străbuna imagine de neclintită fortă şi noblețe calmă a zimbrului, atât de familiară sufletului nostru, s'ar potrivi de minune drapelului unei națiuni ce se regăseşte în libertate.

Iertați-mă, Vă rog, Dle Director, pentru unele asperități ale expunerii, dar cauza pentru care mă lupt e mult prea arzătoare pentru a mai avea şi timp de stilizat.

Schönberg, 31,12.1989.

Ii sunt recunoscător dlui Gheorghe Olteanu pentru scrisoarea adresată postului de radio Europa Liberă în Sept. 1989, scrisoare care ne desvăluie mentalitatea, comportamentul şi atitudinea Ungurilor în relaţie cu Românii. Am dori totuşi să completăm această prezentare a Ungurilor ce o face el ca român, cu articolul dlui Prof. Dr. Ioan Theodor Stan, **"Spovedania unui ungur"**, la care mai adăugam şi o altă spovedanie a unui alt ungur, S. Fenyès, fost deputat în parlamentul din Budapesta înainte de 1914. Fenyès este şi autorul cărţii **"Ungaria revizionistă"**, carte interzisă în Ungaria.

Spovedania unui ungur

Prof. univ. Dr. Ioan Teodor Stan

*"Tară, naţiune, instituţiuni şi tot ce este **"valah"** este înaintea noastră superlativul odiosului, ceeace trebue urît din toate puterile şi combătut prin toate mijloacele. Orice împăcare cu starea de fapt actuală şi cu situaţia de egali vouă, este un sacrilegiu. In trecutul nostru de dominaţie dispreţul valahilor ne-a devenit a doua natură."*

"Cultură şi civilizaţie pentru noi nu poate veni decât de la Budapesta. Bucureştii sunt pentru noi personificarea bizantinismului şi a balcanismului celui mai întunecat, unde noi nu mergem decât să corupem şi să facem afaceri în stil balcanic."

"Legile ţării le privim numai din punctul de vedere al eludării lor, sau pentru a trage eventual profitul pe care ni-l

asigură."

"Nu există între ungur şi ungur deosebire. Toţi vă urîm, toţi tindem cu toate mijloacele spre realizarea supremaţiei noastre, încât ora reînvierii Ungariei să ne afle înmulţiţi şi întăriţi. De aceea strigăm mereu contra asupririlor reale sau închipuite din partea voastră, de aceea ne plângem la Liga Naţiunilor, la Papa, la bisericile protestante."

"Trăim cu amintirile dominaţiei din trecut pentru dominaţia ce trebue să ne revină. Noi ne folosim de toate mijloacele, căci nu avem nimic de pierdut, decât de câştigat. Fraţii noştri din Ungaria şi amicii noştri din străinătate subminează statul român dinafară, iar noi îl subminăm dinăuntru. Pe ei îi apără situaţia lor de streini. Pe noi ne apără ei şi Liga Naţiunilor, cât şi prostia voastră."

"Cu cât vom avea mai multă libertate, cu atât vom lucra mai intensiv la submninarea voastră. Cu cât vom avea mai multe drepturi, cu atât vom fi mai periculoşi pentru voi. Căci nouă drepturi şi libertăţi de la voi, românii, nu ne trebuesc decât ca să le îndreptăm tot împotriva voastră."

"A slăbi tot ce este românesc, a-l strica cu orice preţ, a alimenta nemulţumirile, discordia dinăuntru, ponegrirea dinafară, iată care este datoria noastră în România."

"Patria pentru noi este Ungaria cea veche. Actuala cetăţenie română ne este impusă de împrejurări, pentru care motiv o considerăm ca fiind temporară şi pur formală. Acceptăm această cetăţenie ce ni s'a impus până ne vom putea uni cu patria noastră, Ungaria."

"Tot ce serveşte la consolidarea României, nouă ne strica; tot ceea ce este sfânt pentru voi, pentru noi este obiect de batjocură. De aceea este boicotat şi afurisit de noi acela dintre noi care este patriot loial al României. Pentru ajunge-

rea scopului nostru suprem nu există cuvânt de onoare, caracter, consecvență, etică, ci numai prilej de acțiune fără niciun fel de îngrădire, căci deplina existență și fericire a maghiarilor nu se poate realiza în hotarele României."

"Cui dintre noi îi trebuesc drepturi în România? Le cerem doar ca să putem prăbuși cu ele statul român."

"Ungaria ciuntită de azi ne așteaptă și lucrează eroic, cu toate mijloacele pentru noi, de altfel așa facem și noi."

"Pentru reîntregirea Coroanei Sfântului Stefan se falsifică banii necesari propagandei subversive atât aici cât și în străinătate: totul se face pentru unul și același scop: refacerea Marei Ungarii, refacere care trebue să vină. Pentru atingerea acestui scop facem totul. Când credem că e potrivit, vă dăm banchete, vă facem curte, vă adulăm cu cuvinte dulci. Putem aprecia eventual indivizi dintre voi, dar nu-i putem iubi, iar colectivitatea voastră o urîm cu toată tăria sufletului nostru."

Dau publicității aceste **"spovedanii"** (care, desigur, au caracter secret), luate dintr'o carte apărută la Târgu Mureș **"Un om pentru Târgu Mureș: Emil A. Dandea"**, volum editat de Fundația Culturală "Vasile Netea", în 1995, nu cu intenția de a crea vrajbă între români și unguri, ci din contra, pentru a da posibilitate UDMR-ului, aflat acum la guvernarea României, să-i asigure pe Români că cele relatate mai sus sunt simple invenții ale unei minți bolnave, că Dumneavoastră UDMR-iștii, reprezentanții etniei maghiare, nu-i urîți pe români ci, dimpotrivă, îi iubiți ca pe frații vostri de secole, cu care ați conviețuit în pace și prietenie, cu dragoste și respect. Că nu v-ați plâns, nu, niciodată, pe la porțile Europei, la Papă, sau la **"amicii din străinătate"**, că nu doriți, Doamne ferește, o nouă dominație în Ardeal, că lucrați

zi și noapte nu la **"subminarea statului român"**, ci la întărirea și înflorirea acestuia ca buni creștini ce sunteți....

Să auzim, desigur, că dumneavoastră nu doriți o reuniune cu Ungaria, ci vă simțiți foarte bine în patria comună România, fiind, repet, și la guvernare; că **"existența și fericirea maghiarilor"** își găsește teren propice între actualele hotare ale României; că veți conlucra cu maghiarii din Ungaria doar în cadrul Europei Unite, a la Lucinschi.

Că dumneavoastră nu cereți privilegii, ci doar drepturi egale cu populația majoritară românească, afirmând cu tărie și convingere că toți locuitorii acestei țări trebue să-și însușească limba statului român care este limba oficială, încă din ciclul primar, gratuit pentru toți copiii indiferent de etnie.

Precis, ne veți asigura că **"idealul reîntregirii Coroanei Sfântului Stefan"** este o dulce și nevinovată povestioară pentru copiii preșcolari, că iubiți națiunea română, din care faceți parte și Dumneavoastră **"cu toată tăria sufletului"**. Așa dar, să așteptăm cu încredere **"reconci-lierea istorică"**, cu care ocazie ar trebui să se pomenească cu toată solemnitatea despre **unio trium nationum,** despre distrugerea bisericilor și mânăstirilor românesti din Transilvania; despre frângerea pe roată a lui Horia și Cloșca de acum 212 ani; despre uciderea de către revoluționarii lui Kosuth a peste 40.000 de români lipsiți de apărare în anii 1848-1849, despre bătălia de la Fântânele; despre cei 51 de ani de amarnică durere pentru neamul românesc din vremea dualismului; despre uciderea lui Ion Arion din Agriș-Iara, purtător de steag tricolor, în gara Teiuș în 1918; a celor peste 50 de moți din Beliș, cărora poliția clujeană le-a ridicat recent un monument întru nemurirea lor; despre Ip, Trăznea, Moisei, Iara, Turda, Sărmaș și Oarba de Mureș, etc. etc., cu scuzele de rigoare și

cu regrete profunde, şi mai ales cu asigurarea că ele niciodată nu se vor mai repeta din partea urmaşilor celor ce le-au săvârşit, ci să ne luăm de mânuţe, că doar tot vine ea, primăvara, şi să cântăm **"Floricele pe câmpii, hai să ne jucăm copii";** apoi să ne jucăm de-a **"baba oarba",** adică cu unii legaţi la ochi şi care încearcă să-i prindă în braţe şi să-i mângâie pe cei ce ştiu de minune să se .... eschiveze şi să trişeze, aşa cum au făcut-o secole de-a rândul.

Prof. univ. Dr. **Ioan Teodor Stan**

* * *

In continuare dăm citate din cartea lui S. Fenyes, **"Ungaria revizionistă"**

Pag. 62: *"Să nu uităm că Ungaria astazi este mai săracă decât oricare din statele succesorale. In România, Cehoslovacia şi Yugoslavia viaţa este mai uşoară şi-i mai puţină mizerie. Este chiar greu de crezut ca majoritatea populaţiei maghiare din România ar dori să se întoarcă* ***"acasă",*** *iar în Slovacia populaţia maghiară din Csalokoz, prin graiul unei delegaţii primite de Preşedintele Republicii Masaryk, a declarat că, dacă s'ar reda totul Ungariei, ei totuşi nu ar dori să se întoarcă acolo."*

In pp. 139-146, referindu-se la rolul presei maghiare în România şi la cea din Ungaria propriu zisă, spune:

"Trebue să răspund la acuzaţia ridicată de Contele Bethlen că România ar aplica sisteme balcanice contra maghiarimei şi contra presei maghiare din România. In această

privinţă amintesc doar atâta, că aş dori să văd dacă la noi în Ungaria s'ar tolera oricărui ziar să scrie contra revizuirii, sau măcar să tacă tendenţios cu privire la această temă? Dacă s'ar tolera ca vreun ziar să se înfrăţească cu România? Pentru aşa ceva la noi se aplică pedepse aspre, câtă vreme în România nu a fost nimeni pedepsit pentru astfel de ieşiri. Iată cum arată pretinsele sisteme balcanice din România, pe când pretinsul nostru europeism constă în faptul că nu se permite nici să se pomenească ceva ce nu ar fi pe placul guvernului.

"Dacă ar fi să se dea crezare declaraţiilor Contelui Bethlen şi ale guvernului maghiar, lumea şi-ar închipui că ungurimea din statele succesorale suferă chinurile iadului şi că nu are altă dorinţă decât să se reîntoarcşă la sânul Budapestei.

"Eroare! - Nu există decât un iredentism atâţat artificial ! Ungaria susţine cu bani şi cu alte mijloace presa maghiară din statele succesorale, ca în schimb ea să creeze şi să alimenteze o atmosferă iredentistă.

"Drept urmare ea, fie pe fată, fie printre rânduri, vrea să convingă lumnea că în statele succesorale este persecutată."

"Si totuşi există o singură ţară pe lume unde presa maghiară sufere de ceva mai rău decât cenzura, şi aceasta este Ungaria. In Ungaria este cu totul interzisă exprimarea liberă a opiniei.....

Dacă în Ungaria ar îndrăzni cineva să exprime vreo critică politică sau socială mai serioasă, s'ar expune nu numai la o pedeapsă cu închisoare de la 3 - 6 luni, dar eventual şi la a fi acuzat de trădare, chiar daca şi-a permis numai să prezinte în adevăratele culori vreo minciună isto-

rică. Cine ar îndrăzni, de exemplu, să atace în mod serios grandomania titlurilor, să critice aristocratismul şi să examineze, ce rost are regalismul fără rege, etc., acela cu siguranţă c'ar fi tradus în faţa unei curţii marţiale a vreunui tribunal excepţional.

"In România, în schimb, se poate scrie orice, chiar şi critici opoziţioniste mai aspre la adresa miniştrilor şi a guvernului. Se pot scrie chiar şi ştiri mincinoase, din domeniul fanteziei, despre guvern, despre proiecte de legi. Se pot scrie, dacă vreţi, articole kilometrice despre pretinsa stare de robie a minorităţilor, se poate ameninţa zi de zi cu reclamaţii la Liga Naţiunilor. Presa ***"naţională"*** *a partidului maghiar din România a scris pe faţă şi de repetate ori că guvernul a falsificat alegerile, a furat urnele, etc., dar nimeni nu a suferit nimic pentru toate acestea. Mai târziu însă, o altă foaie* ***naţională*** *a partidului maghiar a constatat că cealaltă foaie* ***naţională*** *a minţit, întrucât alegătorii maghiari au votat de fapt cu partidele româneşti.*

"Dacă vreun ungur din România scrie ceva din care se deduce loialitate fata de statul român, este atacat de întreaga presă maghiară, îl insultă, îl înjură, îl terorizează până-l reduc la tăcere."

"Cât de liber se desvoltă presa naţională maghiară în România se dovedeşte prin aceea că numai în Ardeal şi în Banat, cu un milion şi jumătate de maghiari, apar 42 (patruzeci şi două) de cotidiane ungureşti, mai mult decât au fost vreodată în toată Ungaria Mare.

Cu un cuvânt, despre marea majoritate a maghiarimei din statele succesorale se poate spune în mod sigur că nu este revizionistă, că nu doreşte revizuirea. Deci presa maghiară din România - când prin tăcerea ei face confesiune de

credinţă pentru revizuire, intră în flagrantă contrazicere în prima linie cu publicul ei cititor. Presa maghiară este cu mult mai iredentistă decât populaţia ungurească. Fosta pătură birocratică burgheză, câţiva indivizi dornici de a parveni prin politică, aristocraţi cu cinstea uzată, foşti consilieri regali săraciţi şi pensionari, părinţi cu copii cari prin legăturile şi rubedeniile lor speră la făurirea unui viitor ***strălucit*** *odraslelor lor, cât şi aceia pe care presa a izbutit să-i inducă în eroare, doar aceştia ar putea fi predispuşi la iredentism.*

"Dacă cu toate împrejurările mai sus expuse, nu s'a găsit nimeni printre maghiari care în cursul discuţiilor să se fi ridicat contra revizuirii, aceasta se datoreşte absolut numai teroarei desfăşurate de presa maghiară din România. Este foarte mare numărul acelora care au legături de familie şi de afaceri în Ungaria. Dacă vreunul din aceştia ar îndrăzni să se manifeste contra revizuirii, se teme că numele lui va fi dat publicităţii ca trădător al maghiarimei."

Citând în continuare din cartea lui Fenyes, **Ungaria revizionistă:** Pe făgaşul implantării în sufletul naţiunii a unui revizionism total, măsurile guvernului de la Budapesta au mers mult mai departe de supravegherea presei. Acest revizionism radical trebuia inoculat în sufletul naţiunii începând încă din şcolile primare şi continuând la toate gradele de învăţământ. Astfel, atenţia guvernului s'a îndreptat mai întâi înspre manualele şcolare din care, tot cu ajutorul lui Fenyes, extragem din **Istoria Naţiunii Maghiare,** de Georg Takacs, care este manualul oficial aprobat de Ministerul Educaţiei cu Nr. 98473/1921. El citează din ediţia III-a, din 1931. Redăm partea care priveşte **Teritoriul şi Populaţia statului Maghiar,** pag. 97-105 din Ungaria revizionistă:

*"Teritoriul Ungariei este de 283.000 kmp şi numărul locuitorilor este de 18.232.000 suflete (*date corespunzătoare vechii Ungarii, pentru că noua Ungarie are doar 92.600 kmp, cu 7.600 locuitori). *Totalitatea locuitorilor statului maghiar, indiferent de limba lor maternă, formează naţiunea politică maghiară. Diferitele limbi, rase şi religii din sânul naţiunii formează grupuri deosebite. Acestea sunt naţionalităţile. Tabelul de mai jos ne arată populaţia Ungariei în cifre rotunde:*

Maghiari	*10.000.000*	*Ruteni*	*460.000*
Germani	*1.900.000*	*Croaţi*	*190.000*
Slovaci	*1.000.000*	*Sârbi*	*460.000*
Români	*2.900.000*	*Diverşi*	*400.000*

"Din datele de mai sus reiese că pe teritoriul Ungariei numărul Maghiarilor de rasă întrece cu mult numărul total al locuitorilor de altă naţionalitate. Aici dar rasa maghiară este dominantă nu numai din punct de vedere istoric (cucerirea, întemeierea, organizarea şi apărarea statului), şi cultural, ci şi din cel al majorităţii numerice."

După ce manualul trece în revistă toate naţionalităţile din tabelul de mai sus, arătând cum ele s'ar fi strecurat în Ungaria pentru a găsi **adăpost**, trece la concluzii:

"Nici una din naţionalităţi nu a fost autohtonă pe teritoriul Ungariei. Maghiarii cuceritori nu i-a găsit pe nici unii din ei aici în ţară, ci toţi au venit câteva secole după întemeierea statului maghiar."

"Naţionalităţile nu au intrat în tară prin cucerire, ci au venit ca nişte colonişti paşnici pentru a-şi câştiga existenţă."

"Despărţirea lor de astăzi nu este deci o realipire la patria mamă reparaţia vreunei nedreptăţi, ci inseamnă desmembrarea Ungariei, care cu secole mai înainte le-a dat azil şi posibilitate să întreacă în cultură pe fraţii lor de acasă."

In ce priveşte influenţa culturala a Ungurilor asupra vecinilor şi a compatrioţilor lor de altă naţionalitate, să-l lăsăm să ne-o spună Contele von Fickelmont, fost prim-ministru al Imperiului Austriac în 1852 (apud "Rumania", de Romulus Seişanu, Bucureşti 1939, pag.103):

"Mai întâi trebue să ne întrebăm dacă poporul maghiar a fost chemat de propria istorie şi de numărul lor, de valoarea şi de gradul lor de civilizaţie, ca să joace un rol de independentă în relaţie cu Imperiul Austriac şi a pretinde în acelaş timp supremaţie fată de celelalte naţiuni care, cu secole înaintea lor au ocupat teritoriile cărora le-a dat numele lor prin forţa armelor."

"Dacă această naţiune pretinde să ocupe un loc de onoare şi să joace un rol de conducere, nu avem şi noi dreptul să le cerem scrisorile de acreditare?

"Fără îndoială că noi suntem inclinaţi să-i admirăm pe aceşti oameni bravi, care au venit din Asia fără hrisoave, fără cronici, fără tradiţie istorică, fără o ţară, care au fost în stare să cucerească un teritoriu şi să se menţină pe el, să formeze o naţiune, să împrumute de la alţii un limbaj şi legi pentru administraţia proprie şi să subjuge alte popoare obişnuite să ducă o viată paşnică, dar mai civilizate. Ei ar merita din partea noastră mai multă admiraţie dacă ar fi în stare să înţeleagă că tot ce au realizat a fost cu caracter provizoriu, şi că într'o zi aceste cuceriri ar trebui să fie abandonate, din moment ce ei au rămas inferiori popoarelor care-i înconjoară."

Si Contele von Fickelmont continuă, amintindu-le Ungurilor că *"nimeni nu le consideră limba lor ca pe o limbă adecvată ştiinţei, literaturii, comerţului sau industriei; este imposibil să consideri o ţară ca fiind civilizată care refuză să construiască şosele şi care oferă un spectacol de conflicte rasiale ca acelea care au avut loc în cea mai primitivă epocă a Europei.'*

"Ungurii nu ar trebui să uite că oraşul Buda a fost 150 de ani capitala unui paşalîc turcesc şi dacă după eliberarea teritoriului lor roadele civilizaţiei Europei Centrale nu a putut pătrunde până în regiunile mărginaşe ale Imperiului, este pentru că Ungurii cu încăpăţinare li s'au pus în cale, constituind o barieră de netrecut.

In completarea pretinsei influenţe culturale pe care Ungurii ar fi avut-o asupra vecinilor lor, mai aducem şi constatările unui istoric german, Leonhard Böhm, (Apud "Atlas istoric", Bucureşti, de Romulus Seişanu, pag. 14):

"Germanii, Slavii şi Românii au obişnuit pe vecinii lor, Ungurii, ca să aibă un domiciliu stabil, i-au îndemnat la căsătorie şi la ocupaţii caşnice, la cultivarea pământului şi a viţei de vie, cu toate că a trecut multă vreme până când poporul maghiar a fost în stare să mânuiască un plug."

Concluzia care se impune este că sentimentul de superioritate pe care-l au Ungurii faţă de vecinii lor şi de care vorbeşte dl Gheorghe Olteanu în articolul de mai sus, îşi găseşte rădăcina şi în educaţia pe care le-a insuflat-o statul atât prin manualele şcolare în care istoria Ungariei este falsificată, cât şi prin presă şi restul canalelor de care dispune.

Un alt exemplu clasic da falsificarea istoriei ni-l oferă şi afirmaţia pe care o găsim în toate manualele şi cărţile de istorie, că anume Ungurii ar fi fost aceia care au apărat timp

de trei sute de ani civilizaţia Europei în faţa năvălirilor barbare. Recurgem tot la cartea ungurului S. Fenyes, "**Ungaria revizionistă**", pentru a nu fi acuzaţi de partizanism, şi în care găsim un scurt capitol, (pag. 12-16), prin care el răspunde tocmai acestei lăudăroşenii pe care o etalează Ungurii mereu şi pe toate canalele propagandei lor revizioniste:

Câte secole au apărat Ungurii cultura occidentului contra Turcilor?

In anul 1428 Turcii au atins pentru prima oară teritoriul unguresc la Galambocz (Kolumbacs din Sârbia), dată ce poate fi socotită ca începutul epocii în care Ungaria a apărat Occidentul contra Turcilor, adică timp cam de două generaţii, vreo 60-70 de ani, şi nu timp de 300 de ani cât se pretinde.

Această epocă se rezumă la timpul cât au trăit cei doi mari bărbaţi de origine română, Ioan de Huniade şi fiul său Matei Corvinul. Victorioasa rezistenţă contra Turcilor a fost organizată de Ioan de Huniade - fost general al lui Sigismund - din a cărui energie a măcinat mult mai mult lăcomia, invidia şi micimea sufletească a oligarhiei maghiare decât puterea turcească.

Ioan de Huniade a rămas însă victorios şi faţă de duşmanii dinlăuntru. El a aranjat să fie ales rege al Ungariei Albert de Habsburg în speranţa că prin marile şi multele legături ale acestuia, va obţine sprijin european împotriva Turcilor.

După aceea s'a apucat să pregătească ofensiva contra Turcilor, dar magnaţii văzând că puterea lui crescuse considerabil, au găsit cu cale să-i pună piedici. In acest scop au

adus o hotărîre în Dietă Ungariei în sensul că pe viitor Regele singur era dator să apere țara cu forțe armate proprii, nobilimea fiind obligată să participe la război numai în cazul când țara ar fi fost atacată și dacă ei ar fi găsit că primejdia ar fi fost extrem de mare. Acestei hotărîri ruşinoase i se datoreşte căderea cetății Szedrö (Semendria) - pe care cu doi ani mai înainte Huniade o apărase cu succes - şi întreaga Sârbie să cadă în mânile Turcilor. Regele a plecat în grabă de la Szendrö la Viena ca să-şi procure ajutoare, dar în timpul călătoriei a murit. Huniade a reuşit să aranjeze ca noul rege al Ungariei să fie ales în persoana lui Ulaszlo (Ladislav), regele Poloniei, care a adus în tară contra Turcilor o armată însemnată. Turcii între timp au înaintat până la Sibiu şi la Porțile de Fier, dar Huniade a reuşit să distrugă ambele coloane turceşti şi cu această ofensiva din 1443 a eliberat întreaga Sârbie şi o mare parte din Bulgaria.

Prin pacea încheiată, Turcii se obligau să evacueze şi Bosnia şi Valahia. Delegatul Papei însă, călcând pacea încheiată, cu concursul magnaților unguri a isbutit să pornească din nou războiul, dar aliații lor nu şi-au respectat angajamentele, iar nobilimea maghiară a crezut şi ea de cuviință să-l lase pe Huniade şi pe Rege singuri, fără ajutorul armatelor lor, încât au fost învinşi la Varna. Regele a căzut pe câmpul de luptă. Ca urmare, poarta pentru invazia Ungariei de către Turci s'a deschis larg. In acest timp oligarhia a reuşit să acapareze întreaga putere în stat şi a încercat totul ca să-l suprime şi pe Huniade, care scăpase teafăr din luptă. Rămaşi stăpâni, nobilii au împărțit întreaga țară în şapte căpitănii, din care una i-au lăsat-o lui Huniade, ca să fie totuşi cineva care să apere şi hotarele Ungariei. Celelalte şase căpitănii au fost rezervate pentru ei, calculat fiind totul în aşa fel ca Huniade să nu aibă

de unde-şi recruta suficientă armată ca să apere hotarele Ungariei. Atunci Huniade şi-a organizat o armată de mercenari cu mijoace şi bani proprii.

Huniade a cerut şi Dieta a votat o mare sumă de bani pentru scopuri militare, care însă nu s'a putut încasa de pe teritoriile de sub stăpânirea magnaților şi drept urmare armata maghiară a fost din nou învinsă în lupta de la Rigo-mezzö.

Când regele Ladislav a împlinit vârsta de 14 ani, magnații i-au pretins să ceara abdicarea lui Huniade. Drept răspuns însă Regele l-a numit pe Huniade şeful suprem al armatei, dar care în fapt nu exista..... La un an după asta, în 1453, Turcii au ocupat Constantinopolul. Ungaria şi întreaga Europă eraua de-acum în primejdie. Inaintarea puterii otomane părea de neînlăturat.

In calea Turcilor dinspre Apus nu stătea decât Ungaria, adică, mai bine zis, numai Huniade, şi pe când Sultanul cu nenumărate oşti se arunca asupra Nadorfehervar (Belgrad), care era poarta spre Ungaria, magnații maghiari conspirau de zor cu rudele din partea mamei micului rege, Cillei-eşti, pentru înlăturarea lui Huniade.

Cetatea Nadorfehervar trebuia întărită din nou cu şanțuri. Pentru Dunăre trebuia săpată o nouă albie strategică. Huniade a reuşit să le facă singur pe toate. Si-a organizat o oaste cu bani proprii şi, ajutat doar de milițiile lui Kaplaztran, a rezistat eroic. A respins toate atacurile Turcilor şi printr'o puternică ofensivă a reuşit să distrugă întreaga oaste turcească. Aceasta a fost cea mai strălucită victorie a creştinătății asupra puterii otomane. La câteva zile după această strălucită victorie, Ioan de Huniade a decedat. Astfel oligarhia maghiară a rămas singură la putere, pentrucă tânărul rege domnea doar cu numele. Atotputernicii magnați erau familiile

Gara. Ujlaky şi Cillei. Prima lor grijă a fost să extermine radical întreaga familie Huniade. In acest scop l-au convins pe tânărul rege să ordone executarea lui Ladislau, fiul mai mare al lui Ioan de Huniade, iar pe fiul mai mic, pe Matei, încă copil, l-au aruncat în temniță, apoi fără mari difcultăți au provocat război civil. In fața acestei situații micul Rege s'a refugiast în Bohemia, luând cu sine şi pe întemnițata odraslă a lui Huniade, pe Matei. Văduva lui Ioan de Huniade a reuşit însă să regrupeze fostele oşti ale soțului ei şi să înăbuşe războiul civil.

Regele Ladislau a murit şi Adunarea Națională s'a întrunit la Buda pentru a alege un nou rege pentru Ungaria. Sub presiunea oştilor lui Huniade, care staționau pe Dunărea înghețată, a fost proclamat regele al Ungariei Matei, fiul mai mic al lui Ioan de Huniade, care atunci avea 18 ani, dar care trebuia să fie răscumpărat din închisoarea din Praga.

Domnia de 32 de ani a lui Matei Corvinul este cea mai glorioasă pagină din istoria Ungariei. Armata sa, cu un efectiv permanent de 60.000 de ostaşi, i-a dat un prestigiu şi o greutate neegalată în cursul întregii sale istorii. Acasă însă regele trebuia să lupte mereu împotriva propriei aristocrații. Au fost momente când Matei a pierdut întreaga țară, nerămânându-i decât calul şi câțiva devotați. Impotriva lui Matei nobilimea a ales Rege al Ungariei pe regele Poloniei, un neputincios şi un maniac religios. Intreaga țară încăpuse pe mâna conspiratorilor, inclusiv Buda, capitala țării. Matei însă a apărut pe neaşteptate la Adunarea Națională şi cu dibăcie e recucerit Buda, pe parte din răzvrătiți i-a adus la fidelitate, în timp ce pe ceilalți i-a arestat, astfel că în câteva ore a fost din nou stăpân pa țară.

Turcilor, care datorită răzvrătirii nobililor au îndrăznit

să înainteze, le-a tras o aspra lecție, alungându-i din Bohemia şi Macava, după ce i-a constrâns să semneze o pace care îi îndepărta foarte mult de hotarele Ungariei.

Apoi Matei a ocupat Austria de Jos de sub stăpânirea Impăratului Frederic, care ațâța mereu magnații unguri împotriva sa şi şi-a mutat capitala la Viena, însă intrigile şi comploturile oligarhiei l-au urmşrit şi la Viena. In ultimii săi ani Matei a fost bolnăvicios, în care timp magnații, în conspirație cu regina Beatrix, urzeau suprimarea sa şi alegerea unui alt rege.

Matei Corvin a vrut să lase ca urmaş pe fiul său nelegitim Ioan Corvin. Prin legiferare, prin mari donațiuni şi avansuri a şi obținut adeziunea magnaților, care însă când s'au trezit că respectivul este tot un Huniade, la câteva zile după ce i-au prestat jurământ de fidelitate, au semnat o altă mârşavă înțelegere dintre regina Beatrix şi Vladislav al Bohemiei, care odată pusă la punct, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte trecerea cât mai grabnică a lui Matei în lumea drepților, lucru care le-a reuşit fără prea multă întârziere. Medicul italian al reginei Beatrix, care-l trata pe Matei împotriva reumatismului, i-a administrat mari doze de plumb care l-au otrăvit lent şi a murit când a împlinit vârsta de 50 de ani.

Odată cu moartea lui Matei Corvin s'a terminat şi epoca în care Maghiarii au apărat cultura europeană împotriva Turcilor. Ea a durat de la ajungerea Turcilor la Galamboc şi până la moartea lui Matei Corvin, adică de la 1428 până la 1490, cât timp au trăit cei doi Huniazi de origine română.

* * *

Pe plan intern, între cele două războaie mondiale,

Ungurii au împânzit ţara cu societăţi culturale iredentiste, cari răspândeau literatură revizionistă menită să cultive spiritul revanşard. Au formulat şi un **Catehism** al revizioniştilor, pe care noi îl preluăm din "**Le litige roumano-hongrois**". de Corneliu Codarcea, pag. 95-96:

1. *"Nu uita niciodată că tu eşti fiul naţiunii maghiare, care a fost desonorată şi umilită. Chiar şi noaptea când te trezeşti, aminteşte-ţi că milioane de fraţi de-ai tăi sufăr sub oribilul şi brutalul jug al bandiţilor."*

2. *Atâta vreme cât fraţii tăi torturaţi nu vor fi eliberaţi, nu vei simţi pe deplin nicio bucurie şi nu vei avea nicio sărbătoare."*

3. *Propagă ideea că nu va fi pace şi că imensa noastră mizerie nu va avea sfârşit până când nu vom relua vechile teritorii.*

4. *Fă legământul de a-ţi consacra toate forţele şi toate posibilităţioe tale reconstruirii Marii Ungarii.*

5. *Consideră drept inamici şi distruge-i pe toţi cei cari, din interese egoiste, vorbesc de resemnare şi renunţare. Nu-i ierta, pentru că ei sunt indiferenţi fată de destinul patriei.*

6. *Acela care zice că noi trebue mai întâi să ne întărim şi pe urmă să alungăm bandiţii care ne stăpânesc teritoriile, este un mizerabil care-şi pierde ţara. Poţi fi sigur că infamul vorbeşte aşa pentru că se simte bine într'o Ungarie mutilată. Noi suntem încă suficient de tari în teritoriile ocupate pentru a putea termina cu inamicii noştri. Ne lipseşte doar un şef energic şi hotărît.*

7. *Străduieşte-te să provoci demoralizare printre inamicii noştri. Orice mijloc este bine venit dacă-l foloseşti spre binele patriei.*

8 *Nu da concursul tău niciunui guvern nehotărît şi fără vlagă.*

9. *Sacrifică tot ce ai pentru salvarea patriei.*

10. *Atâta timp cât patria nu-i salvată, nu fii nici creştin, nici liberal, nici reacţionar. Nici mic proprietar, nici mare proprietar. Nici guvernamental, nici dizident. Nici legitimist, nici liber cugetător, ci fii un ungur îndrăzneţ, încrezător în forţele tale. Fii plin de furie disperată. Gândeşte-te la răzbunare şi aşteaptă cu nerăbdare ziua revanşei. Să nu cunoşti milă. Fii un ungur sălbatec şi păgân."*

Pentru completarea imaginei ungurului pe care vrea s'o dăltuiască acest **Catehism al iredentiştilor** maghiari, să mai aducem şi lozincile lui Dücsö Csaba din celebra sa carte **"Fără îndurare"**, scoasă în 1939 la Budapesta cu sprijinul regimului Horthy:

"Voi suprima pe fiecare român ce-mi iese în cale ! Il voi extirpa pe fiecare ! Fără îndurare ! Noaptea voi aprinde satele româneşti. Voi trece prin ascuţişul sabiei întreaga populaţie. Voi otrăvi fântânile. Voi sugruma sugarii. Nu voi avea nicio milă. Pentru nimeni. Nici pentru copii, nici pentru mame însărcinate ! Răzbunare ! Fără milă, cruntă răzbunare !"

Aşa au fost pregătiţi Ungurii pentru o noapte a Sfântului Bartolomeu care sperau să vină, în eventualitatea că vor putea să reocupe Ardealul. Si când partea de Nord a Ardealului a fost cedată, la 30 August 1940, din cauza trădării, incapacităţii şi indiferenţei conducătorilor României din anii '30, Ungurilor li s'a oferit prilejul să aplice ce-au învăţat: lozincile lui Dücsö Csaba şi dogma Catehismului revizioniştilor maghiari. Conform unor date incomplete, în primele zile trăite de Români sub Unguri, au fost împuşcati

991 români. Numărul total al victimelor pe întreaga perioadă până în 1944 este de 6813 suflete identificate; au fost dărâmate până la pământ 127 biserici, dărâmate partial şi făcute inutilizabile 34 biserici; 53 biserici au fost sigilate şi interzisă utilizarea lor; 13 case parihiale au fost confiscate şi 142 preoţi au fost alungaţi peste hotare.

Mai nou am aflat că acel Dücsö Csaba, autorul cărţii "**Nincs kegyelem**" (Fără milă), nu ar fi altul decât Daday Lorand, din Dej, devenit sub comunişti primar al orasului. Cum a putut acest ungur Daday Lorand să scape vigilenţei Securităţii române, încât dintr'un **"bandit fascist", "criminal rasist", "şovin à outrance", "hotărît să ucidă şi mamele însărcinate", "să-i treacă pe toţi românii prin ascuţişul sabiei", "să le aprindă noaptea casele, "să le otrăvească fântânile"** să devină nu numai membru de partid, dar să fie numit chiar primar al oraşului? Dady Lorand a fost persoană marcantă în **"Madosz"**, organizaţie politică a ungurilor din România, care în 1945 a trecut în bloc la comunişti. PCR a fost bucuros să accepte ungurilor pentru a-i supune pe români. In acesf scop comuniştii s'au servit, fără nicio discriminare, de condamnaţi de drept comun, de ţigani, de unguri şi de jidani, de oricine era dispus să-şi ofere serviciile partidului comunist înscăunat la putere de armata rusă pentru a subjuga poporul român. Pentru atingerea acestui scop Securitatea a recurs şi la Daday Lorand, faimosul călău al Românilor.

Aşa s'au comportat Ungurii în perioada de ocupaţie a Transilvaniei de Nord, dând dovadă de cel mai pur spirit barbar caracteristic hoardelor mongolo-huno-asiatice care au năvălit în Europa. Sub controlul Nemţilor, Ungurii au fost totuşi mai reţinuţi. Nu e greu însă de imaginat ce soartă ar fi

avut Românii dacă Ardealul de Nord ar fi rămas pentru o perioadă mai lungă sub Unguri.

* * *

Tot în anul 1940, când a fost cedată Basarabia şi Bucovina, populaţia de acolo a avut de suferit acelaş tratament hain din partea altor mongoli - Khazarii (evrei botezaţi) -, despre comportamentul cărora în timpul retragerii din Basarabia şi Bucovina însuşi Carol al II-lea a fost obligat să noteze în jurnalul său (extras din **"Aşa a început holocaustul împotriva Românilor"**, de istoricul Gh. Buzatu, Iaşi, 1995) următoarele:

29 Iunie 1940: *"Excese de orice fel ale populaţiei minoritare, mai ales evreii, care atacă şi-i insultă pe ai noştri; au fost ofiţeri batjocoriţi, unităţi desorganizate."*

30 Iunie 1940: *"Incidente, mai ales cu populaţia evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S'au împuşcat, sau atacat chiar unităţi militare."*

1 Iulie 1940: *"Tot aceleaşi ştiri asupra excelor şi agresiunilor din partea evreilor şi comuniştilor. Ele se fac mai ales asupra ofiţerilor care sunt adesea bătuţi şi degradaţi."*

3 Iulie 1940: *"Stirile din Basarabia sunt foarte triste. Astăzi a fost ultima zi a evacuării şi a fost hotărîtă zi de doliu naţional. Evreii şi comuniştii s'au purtat într'un mod oribil. Asasinatele şi molestările mă fac să mă tem că se vor produce reacţii primejdioase."*

6 Iulie: *"Stirile din ţară sunt îngrijorătoare; purtarea evreilor din Basarabia şi Bucovina a fost aşa de rea cu ocazia evacuării încât a provocat o reacţie şi o indignare care*

se manifestă prin excese, asasinate, devastări."

Tot în legătură cu comportamentul Turco-Mongolilor Khazari (botezați evrei), din timpul retragerii din Basarabia și Bucovina, dăm în continuare faimosul articol al lui Nicolae Iorga publicat în **Neamul Românesc,** din 8 Iulie 1940, primul număr după cedare:

De ce atâta ură ?

"Se adună și cresc văzând cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ."

"Inalți magistrați și bravi ofițeri, cari și-au riscat viața ca să apere cu puterea lor retragerea și exolul românilolr, au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiduieli. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă ale căror valuri de ură s'a deslănțuit ca sub o comandă nevăzută."

"De unde atâta ură?"

"Așa ni se răsplătește bunăvoința și toleranța noastră?"

"Am acceptat acapararea și stăpânirea iudaică multe decenii și evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Si de nicăiri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, orașe, sate."

Frații noștri își părăseau copii bolnavi, părinți bătrâni, averi agonisite cu trudă. In nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. Sprijin cald și un cuvânt înțelegător, fie și numai sentimental,

ar fi fost primit cu recunoștință. Li s'au servit gloanțe, au fost sfârtecați cu topoarele, destui din ei și-au dat sufletul."

"Li s'au smuls hainele și li s'a furat ce aveau cu dânșii, ca apoi să fie supuși tratamentului hain și vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească față de străini și jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii care se lăuda până mai ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire", își încheie profesorul Iorga dureroasa sa răbufnire.

Există, după cum vedem, o identitate uimitoare, de adevărați gemeni, în comportamentul bestial al acestor două triburi de mongoli rătăcite de secole printre popoarele europene și cărora neamul nostru, din cauza vicisitudinilor istoriei și nevredniciei conducătorilor ce i-am avut în anii `30, le-a căzut victimă în vara anului 1940. Ca niciodată în trecut, descendenții acestor hoarde mongole rătăcite prin Europa, parcă sincronizat, ș`au năpustit asupra noastră cu toată plinătatea pornirilor lor atavice, cu *"furia unor bande de sectanți sangvinari"*, cum îi descrie profeorul Iorga în articolul de mai sus: Ungurii dinspre Apus și evreii, strecurați mai înainte hotește din Galiția și din Rusia în Basarabia și Bucovina, dinspre Răsărit.

Aceștia ne-au fost și ne mai sunt realii dușmani, la care trebuie să-i mai adăugăm și pe Ruși, a căror amenințare conducătorii noștri din trecut cât și cei de azi, o nesocotesc inconștient, iresponsabil sau cu rea credință.

Tot din iresponsabilitate sau din rea credință, unii din conducătorii noștri de azi au mers până acolo încât să ne acuze pe noi Românii de crime pe care nu le-am comis, pe care nici n'am gândit vreodată să le comitem, crime care repugnă total fondului nostru creștin. Este declarația Regelui

Mihai din Iunie 1991 şi a actualului Preşedinte Emil Constantinescu din Mai 1977, prin care amândoi îi acuză pe Români că ar fi ucis sute de mii de evrei. Sunt afirmaţii de absolută rea credinţă, izvorâte fie din oportunism politic pentru a fi pe placul presupuşilor puternici ai zilei, fie că au cedat unor presiuni răuvoitoare neamului nostru. Ei trec cu tăcere peste crimele celor care cu adevrat au împuns pe la spate adânc şi cu ură pumnalul în carnea şi'n sufletul neamului nostru, ucigându-ne întreaga elită, lăsându-ne astfel pradă disperăii şi durerii de a ne jeli sutele de mii de victime fraţi şi părinţi de-ai noştri.

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES

Published and Republished Books in:

French:

1. lA ROUMANIE DANS LA GUERRE MONDIALE 1916-1919, par Constantin Kiritzescu, Editions Payot, Paris, 1934.
2. ORIGINES ET FORMATION DE L'UNITE ROUMAINE, George Brătianu, Bucharest, 1943.
3. ROUMAINS ET HONGROIS, Premises historiques, par Constantin Sassu, Bucharest, 1940.
4. LES LUTTES DES ROUMAINS TRANSYLVAINS POUR LA LIBERTE, par George Moroianu, Paris 1933.
5. LA BESSARABIE ET LES RELATIONS RUSSO-ROUMAINES, par Al. Boldur, Librairie Universitaire J. Gamber, Paris, 1927.
6. LE LITIGE ROUMANO-HONGROIS, par Cornelius Codarcea, Tip. Universul, Bucharest, 1937.

German:

7. DER AUSROTTUNGSKAMPF UNGARNS GEGEN SEINE NATIONALE MINDERHEITEN, Zenobius Pâclişanu.
8. DIE BESSARABISCHE FRAGE, Eine Geopolitische Betrachtung, von Dr. C. Uhlig, Ferdinand Hirt in Breslau, 1926.
9. DIE RUMAENISCH-UNGARISCHE BEZIEHUNGEN, von Horia Sima, Rede gehalten am 9. Oktober 1940 in Braşov.
10. IHR WAHRES GESICHT, Ein rot-weiss-gruener Kulturfilm aus Madjarien, von Viktor Orendi-Homenau, Bucharest, 1941.
11. EIN RAETSEL UND EIN WUNDER DER GESCHICHTE, DAS RUMAENISCHE VOLK, G. Brătianu, Bucharest, 1942.
12. WAS IST SIEBENBUERGEN ?, von Prof. S. Mehedinţi, Dacia-Buecher, Bucharest, 1941.
13. BESSARABIEN, Rumaenische Rechte und Leistungen, von Dr. Ion

Frunză, Dacia-Buecher, Bucharest, 1941.
14. DIE VEREININGUNG DER BUKOWINA MIT RUMAENIEN, von Dr. Ion I. Nistor, Verlag Bucovina, Bucharest, 1941.
15. MADJARISCHES, ALLZUMADJARISCHES, Ein kleiner Beitrag zur Minderheitsfrage in Ungarn, von Viktor Orendi-Homenau.
16. WAS HEISST UNGARISCHE NATIONALITAET ?, Wie man Ungarn werden konnte?, Zenobius Pâclişanu, Bucharest, 1941.

English:

17. ROUMANIA, Land, People, Civilization, by Nicolae Iorga.
18. RUMANIANS AND HUNGARIANS, by C.Sassu, Buc. 1940.
19. BESSARABIA AND BUKOWINA, Memorandum, R. H. Studies, Miami Beach, FL. USA, 1981.
20. TRANSYLVANIA, An Answer to US Senator P, Moynihan and to John Lukacs, by Traian Golea. 1984.
21. TRANSYLVANIA, Clarification of the Issues Raised in Congressmen Siljander & Dwyer's H.R. 147, by Traian Golea.
22. HUNGARY'S STRUGGLE TO ANNIHILATE ITS NATIONAL MINORITIES, by Zenobius Pâclişanu, M.Beach, FL 1986.
23. ROMANIAN CONTINUITY IN ROMAN DACIA, Linguistic Evidence, by Virgiliu Stefănescu-Drăgăneşti, R.H.St. 1986
24. WHAT IS TRANSYLVANIA ?, by Prof. S. Mehedinţi, Rom. Hist. Studies, Miami Beach, FL. 1986.
25. RUMANIA, by Romulus Seişanu, Rom. Hist. St., M.Beach, 1987.
26. TRANSYLVANIA AND HUNGARIAN REVISIONISM, by Traian Golea, 1988.
27. REVISIONIST HUNGARY, by. Dr. S. Fenyes, Rom. Historical Studies, Miami Beach. FL 1988.
28. ROMANIA - BEYOND THE LIMITS OF ENDURANCE, by Traian Golea, Rom. Hist. Studies, Miami Beach, FL 1988.
29. THE TRUTH ABOUT THE LEGIONARY MOVEMENT, Rom. Hist. Studies, Miami Beach, FL. 1982
30. HOW THE CONDAMNATION OF A NATION IS STAGED, by Traian Golea, Rom. Historical Studies, Hallandale, FL 1996.
31. THE TRUTH ABOUT THE LEGIONARY MOVEMENT,

Second Edition, 1996, Romanian Historical Studies

Romanian:

32. O VIAŢĂ INCHINATĂ UNUI SAT, de Nicolae Golea, Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL 1980.
33. MIŞCAREA LEGIONARĂ IN LUMINA UNOR INTÂMPLĂRI ŞI DEPOZIŢII, 16 pag. de Traian Golea, 1990.
34. NOUA ORDINE MONDIALĂ, 16 pag., de Traian Golea, 1991.
35. CUM SE REGIZEAZĂ CONDAMNAREA UNUI POPOR, 16 pag. Traian Golea, Rom. Hist. Studies, M. Beach,FL. 1992.
36. O VIAŢĂ INCHINATĂ UNUI SAT, Ediţia II-a, de Nicolae Golea, Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL 1992.
37. S.O.S TRANSILVANIA, Impotriva revizionismului unguresc, 485 pag., de Traian Golea, Rom. Hist. M. Beach, FL 1993.
38. FENOMENUL LEGIONAR, dela Horia Cloşca şi Crişan la Horia Sima, de C.W.Forester, Rom. Hist. Studies, M.Beach,FL 1993.
39. CONTROVERSA SIONULUI, Rezumat al cărţii lui Douglas Reed, 350 pag., Rom. Hist. Studies, Miami Beach, FL 1993.
40. FACTORUL SIONIST, Rezumat, Ivor Benson, 110 pag. Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.
42. INTRODUCERE IN POLITICA ZILELOR NOASTRE, Ann Wilson şi Garry H. Cah, 107 pag., R.H.St., M. Beach, FL 1995.
42. COLONELUL PROUTY SI ROMÂNII, Romanian Association, Inc. 102 pag. Rom. Historical Studies, Miami Beach, Fl. 1994.
43. PÂNĂ UNDE AM AJUNS - 1994, 388 pag. Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1994.
44. BULETINUL EDITURII, Vol. I/1, 63 pag., R.H.St., 1995.
45. BULETINUL EDITURII, Vol. I/2, 66 pag., R.H.St., 1995.
46. IN SPRIJINUL BASARABIEI, Dare de seamă, 128 pag. de Traian Golea, Rom. Historical Studies, Hallandale, FL 1995.
47. CINE ATACĂ BISERICA CATOLICĂ, 109 pag. R.H.St., 1995.
48. BULETINUL EDITURII, Vol. I/3, 63 pag., R.H.St., 1995.
49. BULETINUL EDITURII, Vol. I/4, 88 pag., R.H.St., 1955.
50. BULETINUL EDITURII, Vol. I/5, 54 pag., R.H.St., 1955.

51. BULETINUL EDITURII, Vol. I/6, 63 pag.. R.H.St., 1955.
52. HAIDUCII DOBROGEI, N.Ciolacu, 285 pag.R.H.St., 1995.
53. FAPTELE SUNT FAPTE, Adevărul despre Khazari, de Benjamin H. Freedman, Traducere, 92 pag. R.H.St., 1996.
54. REGIZAREA UNEI NOI CONDAMNĂRI A POPORULUI ROMÂN, de T. Golea
55. SCRISOAREA LUI PONTIU PILAT CATRE TIBERIUS, IMPARATUL ROMEI, 15 pag. 1996.
56. SFINŢENIA SI RĂSPUNDERILE PREOŢIEI. de Prof. Teodor M. Popescu, 16 pag. 1996.
57. DESTINUL SCRIERILOR LEGIONARE. Horia Sima, 12 p. 1996.
58. BULETINUL EDITURII, Vol. II/1, Rom. Hist. Studies, 1996.
59. BULETINUL EDITURII, Vol. II/2, Rom. Hist. Studies, 1996
60. BULETINUL EDITURII, Vol. II/3, Rom. Hist. Studies, 1996
61. BULETINUL EDITURII, Vol. II/4, Rom. Hist. Studies, 1966
62. BULETINUL EDITURII, Vol. II/5, Rom. Hist. Studies, 1996
63. BULETINUL EDITURII, Vol. II/6, Rom. Hist. Studies, 1996
64. ADEVĂRUL DESPRE MIŞC. LEGIONARĂ, R.H.Studies, 1996
65. ANTISEMITISMUL, Forme şi Origini, R.H.Studies, 1996
66. A 40-ANIVERSARE A REV. UNGARE, T. Golea, R.H.S., 1996
67. EVREII DESPRE EI INŞIŞI, Dr. J. Pohl, traducere din germană, 72 pag. Rom. Hist. Studies, Hallandale, Fl. 1997.
68. BULETINUL EDITURII, Vol. III/1, Rom. Hist. Studies, 1997
69. ROMÂNIA ŞI NATO, Traian Golea, 48 p. R. Hist. Studies, 1997
70. BULETINUL EDITURII, Vol. III/2, Rom. Hist. Studies, 1997
71. REGELE ŞI MONARHIA, Romanian Historical Studies, 1997
72. ROMÂNIA - Dincolo de limitele răbdării, de Traian Golea, 1997.
73. BULETINUL EDITURII, Vol. III/3, Rom. Hist. Studies, 1997
74. BULETINUL EDITURII, Vol. III/4, Rom. Hist. Studies, 1997
75. BULETINUL EDITURII, Vol. III/5, Rom. Hist. Studies, 1997
76. BULETINUL EDITURII, Vol. III/6, Rom. Hist. Studies, 1997
77. DE CE A FOST ASASINAT DUCA. de Horia Sima, R.H.S., 1998
78. A FOST ISUS EVREU ? DE Benjamin H. Freedman, R.H.S, 1998
79. CONSIDERATII ASUPRA UNGURILOR, R.H.S. 1998

ROMNIAN HISTORICAL STUDIES

ROMNIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 NE 14th Ave., Apt. 601
Hallandale, FL. 33009 U.S.A.